

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΙΕΝ ΒΕΛΥ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΕΑ

ΑΛΗΜΕΡΑ σας, κύριε Ραβινιόλ, ελε η νεο-
ρή κυρία, μπαίνοντας στο κουρείο.

—Καλήμερα σας, κυρία μου, απάντησε, κά-
νοντας μία βαθειά υπόπλιση, όπως συνήθιζε,
στις τακτικές, καλές πελάτισσές του, ο κου-
ρέας. Λάβετε τον κόπο να καθίσετε... Κύριε-
μο και δοντουλασιόν ;...

—Όχι κύριε. Μονάχα δοντουλασιόν... Για
το κόμπιο κομψό να περιμένω μία βδομάδα
άουρη...

—Ο κ. Ραβινιόλ έβαλε διάλογα στον άουρη
λαμό της κομψής κυρίας διάφορες πετσίτες
και πετσιάκια, καλοσυνδεμένα, που μοσχοβούριζαν από την καθαριό-
τητα και την προσφατη πριονάδα, έτοιμασε τα πολιτοκόλλα σίνεργά του,
τά μπακαλάκια του, κι' άρχισε σοβαρός τη δουλειά του, χωρίς να βγά-
ζη τοιμουδιά. "Υστερ" από λίγα λεπτά, η πελάτισσα δέν μπορούσε να
κρατηθή και ρώτησε :

—Σας σιμβαίνει τίποτε ; "Έχετε καμιά σοβαρή στενοχώρια, κ. Ρα-
βινιόλ ;...

—Τίποτε άπολύτως, κυρία μου... Πώς σας ήρθε αυτή η ιδέα ;

—Μου φάνισθε σκεφτικός, κατωορμισμένος, σήμερα... Δέν λέτε
λέξι, έσείς, που πάντα έχετε κάτι νόστιμο να μου διηγηθήτε, για να
περνά η ώρα...

—Προτιμότερο να ή μιλάω, κυρία μου...

—Και γιατί ; Η κομψή σας είνε πάντα ευχάριστη...

—Σας ευχαριστώ πολύ γι' αυτό που λέτε, κυρία μου... Κι' εγώ θα
προτιμούσα βέβαια κάναε κάτι... Η ζώη μου όμως κάναε κυριο-
λεκτικά άνηπαφρη...

—Δέν καταλαβαίνω... Τι σάς σιμβαίνει ; Κάτι τρέχει.

για ν' αλλάξετε σεις σε τέτοιο σημείο...

—Η γυναίκα μου ! φώναξε ο κουρέας, ξεπαζώντας. "Η
γυναίκα μου τά φταίει όλα ! Ούτε μπορείτε να φαντασθήτε
τη ζήλια της. "Όταν περιπούμαι μία πελάτισσα, το σωστό
είνε βέβαια να πω κάτι, δέν είν' έτσι ; Τόχει το υπάγγελμα.
Νά περνά κι' η ώρα, όπως είπατε πολύ σωστά. "Η περι-
οιάντ βασιάει πολλή ώρα, πρέπει κάτι να πω, να διασκεδά-
σουν λιγάκι η κυρίες...

—Και τά καταφέρνετε θαυμάσια... Ξέρετε ένα σωρό νό-
στιμες ιστορίες, για τί μιλά κι' για την άλλη. "Έτσι περνούσε
η ώρα, τέλειωσε η δουλειά, χωρίς να το καταλαβαίνει κανείς.
Δέν είνε δυνατόν η κ. Ραβινιόλ να ζήληψη γι' αυτό...

—Δέν έξερατε, βέβαια, να ζήληψη. "Έχετε πολύ δίχμο, κυ-
ρία μου... Την ζέρεη τη δουλειά κι' έχετε να το καταλαβαίνει
πολύ καλά αυτό. Τι τά θέλετε όμως, αυτό είνε άνοτερο των
διανοιών της. Μόλις μία κυρία άρχίζει να διασκεδάξη, να
γελά με τίς ιστορίες που τίς διηγούμαι, άντι να χασιμώ-
εται στενοχωρημένη, η γυναίκα μου, άκούγοντας τά γέλια της,
φανατζεται άμέσως πως κάνω κόμπε με την πελάτισσα μου
και τίς λέω λόγια διαφορεμένα... Και μόλις φύγει η κυρία,
άρχίζω η σιναξ, άγριος, άνεπαφρος κι' άτέλειωτος...
Πολλές φορές μάλιστα όθιμω μέσα στο μαγαζά, την ώρα
της δουλειάς, έβω φρονούν από τά νεύρα της, και φανατζε-
σθε εύκολα τη θέσι μου. "Έχασα τίς καλύτερες πελάτισσές
μου έξ άτίας της !... Φαντασθήτε, προτιμά να δουλέψη η
β-δια, κι' όπως ξέρετε, τά καταφέρνει πολύ καλά, για να μην
περιοιούμαι εγώ τίς κυρίες, έκότις πειά άν πρόκειται για
καμιά ήλιμοιμένη φιλάρεση ή για καμιά άσημοιοιόρα...

Αυτές που τίς παραχούει χωρίς δυσκολία. Τυχαίνει όμως
πολλές φορές ναθουν μαζί κάνα δυο - τρεις κυρίες, και τότε
άρχίζει η τραγωδία. Δέν μπορεί να τίς δοντουλάει βέβαια ό-
λες μαζί. "Έτσι, λοιπόν, το πήρα κι' εγώ άπόφασις : "Αντι
να χάνω τίς πελάτισσές μου, γιατί διασφροιστίνα από τη γλώσσα της
γυναίκας μου, προτιμώ να τίς χάνω από τη στενοχώρια τους, που δέν
λέω λέξι. "Έτσι τοιάχρον έχω την ήσυχία μου. "Όπως όμως κατα-
λαβαίνετε πολύ εύκολα, η ζώη μου κατάνησε άνηπαφρη, η δουλειές πη-
γαίνουν κατά διαβόλου και πρέπει να βρωθή κάποια λίσια γι' αυτό το
ζήτημα...

Δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τη φράσι του, κι' άνοιξε άπότομα η
κυρία γνάληνη πόρτα προς το σαλονάκι του μακιοιού, κι' η κ. Ραβι-
νιόλ όθιμω σαν μασιανιστή στην άθισσα του κουρείου, με τά μάτια
πεταγμένα έβω από το θυμό και την αγανάκτησι της.

—Δέν έχετε κι' άλλα να πής για μένα ; Ξεφόνισε. Ούτε καμιά μέ-
γαρη άθισσα !... "Ανδρας μου είσαι σ' η έλθρός μου άπαντος !...
Μά έννοια σου... Θά σέ σιμγριόσω, γροντοπήη !...

Και γυρνώντας προς την πελάτισσα, πρόσθεσε :

—Σας παρακαλώ να με συχωρέσετε, κυρία μου, αλλά μ' έχει φέρει
ός εδώ με τη γκρίνια του. Είστε γυναίκα και μπορείτε πολύ εύκολα να
μην καταλάβετε ! Δέν μου είνε βέβαια δύλον εύχρηστο να τον βλέπω
να γλωσσολιάξη με τίς διάφορες ξετσιπίτες, ποχούοντα εδώ, και νο-
μίζω πως έχω δίχμο να του κάνω παρατηρήσεις. "Όταν όμως περιου-
είται κυρίες σοβαρές, καθώς πρέπει, όπως έσείς, καλή ώρα, δέν είναι
τρολλή η να του κάνω σιναξές ! Μακάρι όλες η πελάτισσές μας να ήταν
σαν και σάς. Είνε όμως και κάτι... Θεέ και κύριε...

Και γυρνώντας προς τον άνδρα της, του έλε :
—Μπορείτε να κοιμηνιάθη με την κυρία δέν θέλεις... Είνε από τίς
γυναίκες που ζέρον να επιβάλουν το σεβασμό στους γλωσσολιάτους σαν
και σένα. Δέν είνε για τά δοντάκια σου...

"Η κυρία δέν υπόρεσε να μη γελιάση μ' όλη της την καρδιά, για την
άιογογε ακή αυτή σιναξή, ένώ η κ. Ραβινιόλ κάησε παρατέρα, στον
καυαπέ, κι' έξακολούθησε να επιδοιοθήνη μία πετσέτα, που κρατούσε
στά χέρια της.

"Η σινομιλία όμως, που την δέκονε τόσο άπότομα η ξαρκική εμφά-
νις της, δέν ήταν βέβαια δυνατόν να έξακολούθηση, κι' η κ. Ραβι-
νιόλ δέν δυσκολιούηρε να παρατηρήση τόσο διαστρεφτή ήταν η παροι-
σία της εκεί μέσα και για τον άνδρα της, μά και για την πελάτισσα του.
Πήρε λοιπόν το σάβυο της και διευθίνθηκη προς την πόρτα του μι-
κού σαλονιού, λέγοντας, όσο μπορούσε πιο ψιγχαμια :

—Εγώ σάς άφηνω !... Δέν θα μπορούσε να πής πως σ' ένοχλώ, δ-
ταν δέν υπάρχει λόγος. Μακάρι να υπανόθωβαινα έδωσιμα θέμιστες
σάν την κυρία...

Και πάλι όμως η κουβέντα δέν μπορούσε να ξαναπαρή τη χαμένη
λοφροτήτά της. Κι' ο κουρέας κι' η κυρία ήταν τότε στενοχωρημένοι.
Κάθε δουλειά έχει τίς μαρολεπτοειότητες, που τίς δίδουν το ήλιαιτερο
θέληγρο της. Πολλές κυρίες πήγαιναν στο κουρείο του Ραβινιόλ σχε-
δόν μονάχα για να περάσουν εύχρηστα την ώρα τους, με τίς άτέλειω-
τες ιστορίες και την κοιποιοιολία του άνταξιόν έκεινου άπογόνου του
Φύγαρο. "Όταν λοιπόν το έβλεπε αυτό το θέληγρο, ήταν όλοάχρονο
πως η πελατία του θα διόρεσε και θα περνούσε τίς μέρες του με τά
χέρια στανωμένα. Κι' όταν λάσκωνε κι' η φτώχεια, έ, τότε πειά, η
γκρίνια θα κατανόεσε άβάσταχτη !...

Τέλειωσε η δοντουλασιόν, χωρίς κι' ο δυό τους να υπο-
ρέσουν να πούν λέξι. "Η κυρία πλήρωσε κι' έβγαλε διασφρο-
στημένη, σχεδόν νευρασμένη. "Όταν όλοάχρονο πως δέν θα
ξαναπατούσε το ποδαράκι της. Ποιά γυναίκα μπορεί να δε-
χθή άδιαιμαρτησία τον χαροκτηρισμό πως είνε άκίνητη και
δέν μπορεί να προσλάβει τη ζήλια μιας άλλης !...

Μ' αυτές τίς σιναξές, ο κ. Ραβινιόλ, όταν έλειπε μόνος,
δέν μπορούσε να μη στενάξη :

—Την χάσιμα κι' αυτήν, μαζί με τόσες άλλες !... Νά που
κόπονη το κεράλι, άν ξαναπατήση το ποδαράκι της έδωσιμα !...

—Το ποδαράκι της !... Κι' άν δέν ξαναβρή, θα τά κατα-
φέρης εόν να την άνταμοισις κάποιον άλλο, που άπάντησε η
γυναίκα του, η οποία γρίφσε έκείνη τη στιγμή στην άθισσα
του κουρείου.

—Τά έλια θάγιμω πάλι !... Είδες ; Τά καταφέρεις και
δέν βγάλαμε λέξι !...

—Και μίριος μονάχα με τά λόγια σινονενοισίμα σ' ; Μή-
πως ζέρω τί σιμγρονισατε στα βόδια, με νομάτια !...

—Α, πριναε, σέ παρακαλώ, μην παραφροθ' ! Χάσσο
φωνάξε τότε ο κ. Ραβινιόλ, έβω φρονούν.

Το βλέμμα του ήταν τόσο άγριο, που η γυναίκα του θεώ-
ρησε φρονόμο ν' άποκηρυσθηθή, άν και εδω με άλλη κυρία,
που έβλεπε κεινη τη στιγμή στο κατσίμα. Μόλις πέρισε
στο σαλονάκι του μακιοιού, δέν μπορούσε ν' άντιστάξη στον
περισμό, στο τρομερό πάθος της ζήλιας, που την κυριέε
όλοκληρωτικά. Κόλλησε τ' αυτή της στην κλειδιόνα της γνά-
ληνης πόρτας, λαχταρώντας να πιαση τον άνδρα της έτ' αύ-
τοφώρη και να τον κατασφραγιώση ! "Υστερα όμως από
λίγα λεπτά που κρατούσε μ' αυτό τον τρόπο, έβγαρε το
χέρι της στην καρδιά και μόλις πρόλαβε να πειη μοσολπο-
θιμισμένη πάνω στα πολυχρόνια μαζιλαράκια του καυαπέ. Εί-
χε άκούσει την άρχη της σινομιλίας της κυρίας έκείνης με
τον άνδρα της :

—Καλήμερα σας, κυρία μου. Καθώς έχομω καιρό σιμα-
ρα, θα σάς κάνω μ' δοντουλασιόν θαυμά...

—Καλήμερα σας, κ. Ραβινιόλ. Πάντα πρόσχαρος, πάντα κεράτος.

Είνε κατά τίς μέρες... Και σεις, κυρία μου ; Πώς πάνε η δου-
λειές ; Σας θαυμάζω σάς τίς διαχυογιόσεις...

—Δέν πάνε μ' άσχημα. Εύτυχως, σιματάσια πολύ καλή πελατία,
κι' όπως ξέρετε, σέ κάθε δουλειά αυτό είνε η βάση.

—Θά ήμιον κι' εγώ πολύ εύτυχια να με δεχθήτε άνάμεσα στους πε-
λάτας σας, κυρία μου !...

—Όχι δά ! "Έχετε καμιά σοβαρή ύπόθεσι ; Θά σάς έξιμτηρηώσω
μ' όλη μου την καρδιά...

—Πολύ σοβαρή ύπόθεσι και πολύ έπείγουσα : Χωρίζω τη γυναίκα
μου !...
ANTRIEN BEAΥ

—Θά σέ συχωρέσω, γρον-
τοπήη !... φώναξε η κ.
Ραβινιόλ.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

"Ένας συνταγματάρχης, ο όποιος άνέλαβε τη διοίκηση ένώς νεου συν-
τάγματος, έξέδωσε την πρώτη μέρα την άκόλυθη εγκύκλιο :

"Στην άθισση γιορτή του "Αγιου του Συντάγματος, η φωτιές θ' ά-
ναφρουν το άπόγευμα άν βρωξεί το πρωί, κι' άν βρωξεί το άπόγευμα,
τότε η φωτιές θ' άναφρουν το...πρωί !..."